

Opäť ste sa ocitli ako hosť na festivale Zázračný oriešok v piešťanskej knižnici. Už viac ako tridsať rokov sa z rozhlasového éteru ozýva váš hlas v rámci čítania pre deti.

Mám veľmi rád čítanie pre deti, pretože deti to potrebujú. Dnes sa akosi menej číta a ja som svojim deťom vždy vravel, že čítanie je lepšie ako pozrieť si film. Dieťa, ktoré číta knižku sa môže ľahko stotožniť s niektorou z postáv. Môže sa tam obsadiť. Dieťa je režisérom príbehu, ktorý si vizualizuje, je scénografom, kostymérom, čiže všetkým. Rozhlas je čosi podobné. Síce už dieťa nečíta, už sú mu hereckými hlasmi ponúknuté charaktery jednotlivých postáv, ale stále to prebúdza tú detskú fantáziu. Že vlastne si v hlave ten svoj film tvorí samo. Na toto som prišiel pred mnohými rokmi, keď som mal ešte malé deti, a stále som im to opakoval a myslím, že sa to oplátilo, lebo moje deti sú dosť kreatívne. Nemohol som odmietnuť účasť na tomto festivale. Neberiem to ako povinnosť, ale ako veľmi príjemnú záležitosť.

Sprievodcu programom v knižnici robil rozprávkový psík ANDANTÉNA (s chvostom, fúzikmi a uškami ako anténky), akýsi pátrač rozhlasovým archívom, v podaní bábkoherečiek Barbory Zamiškovej a Viktórie Jenčkovej. V rozhlasovom cykle ho sprevádza archivár s vaším hlasom. Porozprávajte nám viac o tomto projekte.

Ja som bol sprievodcom toho seriálu Andanténa. Uvádza som samotné rozprávky. Bol som pri jej zrode a som akýmsi otcom psíka Andanténa.

V programe vystúpila aj vaša herecká kolegyňa Zuzana Kronerová. Ako vnímate jej prácu na rozhlasových dielach a aký s ňou máte vzťah?

No tak vzťahy máme samozrejme veľmi dobré (úsmev). Sme dávni kamaráti a kolegovia z divadla. Obdivoval som, ako dnes pred deťmi „z fleku“ prečítala jednu rozprávku, lebo sme prišli tesne pred začatím programu, ktoré bolo živým vysielaním, takže nemala čas na nejakú prípravu. Bolo to bezchybné. Perfektné.

Navštívite aj iné podujatia Zázračného orieška, na ktorých budete mať možnosť načerpať festivalovú atmosféru?

Je mi to trochu ľúto, že len na krátku dobu absolvujem len kúsok festivalu, ale hneď sa musím vrátiť do Bratislavy. Bohužiaľ.

Keby sme sa mali vrátiť k rozhlasovým rozprávkam. Zaniatený poslucháč si iste spomenie na vaše rozprávanie o Mackovi Pú, na postavy Lomidreva, Bambiho či Gepetta v Pinocchioví, ktorým ste prepožičali hlas. Držite vaše obľúbené postavy v hlave?

Spravil som toho tak strašne veľa, že je ťažké vyčleniť nejaké obľúbené. Bolo už veľmi dávno keď sa pre deti v rozhlase nahrávalo pravidelne. Už mám na to vek aj právo nepamätať si veci (smiech). Ale ja som nikdy, tak ako v divadle, ani pri čítaní v rozhlase, nemal obľúbenú rozprávku, popasoval som sa s akýmkoľvek textom. Každý napísal iný spisovateľ, boli to iné príbehy na iné témy a vždy som hľadal akýsi herecký kľúč ako pristúpiť k vyrozprávaniu príbehu. Bola to pre mňa nová a nová výzva. No ako som aj dnes spomínal možno najviac mi utkveli v pamäti príbehy Macka Pú. To bolo naozaj veľmi pekne spravené. Bola to radosť robiť.

V poslednej dobe ste však zabrúsili aj do knižnej ilustrácie.

Áno. Vidíte, zase to súvisí s deťmi. Okrem toho, že sa živým herectvom, tak aj veľmi rád kreslím. Moja dcéra, ktorá napísala krásnu knižku o materstve a svojich dvojičkách (Kristína Farkašová – Som mama, pozn. red.), tak mi ponúkla ilustrovať to. A vzniklo také pekné dielko. Kristína ma v tomto režírovala, ona si robila aj dizajn, grafickú úpravu. Takže som sa stal, nechcem povedať profesionálnym (smiech), ale takým poloprofesionálnym rodinným ilustrátorom (úsmev).